

RUBY,
a
LEGKISEBB

Katherine Applegate

Delfin
KÖNYVEK

Miután a hurrikán elpusztította az állatkertet, ahol Ruby és barátai éltek, az állatokat egy vadvédelmi parkba költöztették. A kis elefánt boldog itt, de örömét beárnyékolja valami. Közeleg az agyarnap, amikor megünnepelik, hogy kibukkantak az agyarak, felnőtt. Mindenki izgatottan várja a nagy eseményt, kivéve Rubyt. Rengeteg érzés kavarg benne, és nem tud rendet tenni közöttük. Miközben próbálja megúszni a közelgő ünnepséget, meglátogatja Jabori, aki az afrikai elefántházban nevelte őt, még egészen kicsi korában. A férfival való találkozás Rubynak a vadaspark és a cirkusz előtti életének egyszerre örömteli és szomorú emlékeit idézi fel, így mesélni kezd Ivannak és Bobnak az afrikai szavannán töltött időkről. Mindeközben pedig rájön, a felnőtté válás nem is igazán az agyarakhoz kapcsolódik, hogy a csorda valójában nem létszámfüggő, hanem szeretetből és a barátság erejéből áll össze, és hogy sokkal bátrabb, mint ahogy azt hitte. Ha pedig ez idáig sohasem menekült, hát most sem fog.

KATHERINE APPEGATE Newbery-díjas, több könyve is felkerült a The New York Times bestsellerlistájának élére. Számos ifjúsági könyv szerzője, köztük a Fűzfanni, a Kívánságfa és az Egy vidra naplója. Családjával Nevadában él.

 NÉZD MEG A SOROZAT ALAPJÁN KÉSZÜLT FILMET!

Tudj meg többet a sorozatról:
www.katherineapplegate.com
www.theoneandonlyivan.com
www.facebook.com/delfinkonyveksorozat

„A szerző a rá jellemző őszinteséggel, ugyanakkor reménykeltő módon mesél a vad elefántokat sújtó szörnyűségekről, és közben azt is megmutatja, milyen elszántsággal tartanak ki egymás mellett a csorda tagjai.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Ebben a könyvben megjelenik a barátság adta öröm, az állatok iránt elkötelezett emberek kedvessége, és a gyermeki lét boldogsága is... Az Ivan, az egyetlen olvasói és az állatokért rajongók számára ez a kötet a sorozat méltó folytatása.”

BOOKLIST

„Az elefántszótár, illetve Castelao bájos illusztrációi segítenek elmerülni Ruby világában. A bolondos, játékos és pajkos elefánt valósággal megelevenedik a könyv lapjain.”

KIRKUS REVIEWS

„Gyönyörűen vonultatja fel az Applegate védjegyének számító elemeket, valamint a sorozatra jellemző alapvető témákat: kitartás és remény, traumák, barátságok, megpróbáltatások.”

HORN BOOK MAGAZINE

„A közvetlen elbeszélői hangnem igazi mélységet ad a főszereplő személyiségének: Ruby ugyanolyan huncut és játékos is tud lenni, mint amilyen makacs és néha bizony dühös is.”

BULLETIN OF THE CENTER FOR

CHILDREN'S BOOKS

Katherine Applegate

RUBY,
a
LEGKISEBB

— részlet —

Az én kis nagy gondom

A legkisebb elefántra sosem hallgat senki.

És errefelé én vagyok a legkisebb elefánt.

Bátor

A legkisebb elefánt, még ha nagyon segítőkész is, és előre szól, hogy: „Hahó! Legjobb lesz, ha most beugrok a tóba, megnézem bujkál-e ott egy hatalmas, éhes, girbegurba fogú krokodil!”, akkor is úgy jár, hogy biztosan lesz legalább egy felnőtt, aki azt mondja, „Szerintem ma már épp eleget pancsoltál a vízben”.

És ha aztán az ormányával belecsap az iszapos vízbe, csak hogy tuti biztosan meggyőződjön róla, tényleg nem rejtőzik ott egy hatalmas, éhes, girbegurba fogú krokodil, mert ő annyira elképesztően bátor (nem mintha ezt bárki is értékelné), egy másik felnőtt a hasa köré fonja az ormányát, elrántja a vízparttól, és azt mondja: „Gyere már, te csacsi Agyarka!”.

Ez totál így lesz!

Becenévek

Emellett a legkisebb elefántnak olyan beceneveket adnak, mint „Agyarka”.

Meg akarom kérni a családomat, hogy ne hívjanak így, mert szerintem ez majdhogynem csúfolódás, az pedig nem rendes dolog.

És különben is, az én nevem Ruby.

Akello néni szerint az elefántoknál hagyomány, hogy a kis-elefántokat Agyarkának hívják, amikor kinő az agyaruk. Azt mondja, ez is olyan, mint a Boglárka vagy a Ru-Ru vagy a Tekergő Ormány vagy a másik százmillió becenév, amit kaptam.

De nem szeretem az Agyarkát.

Azért nem szeretem, mert van egy titkom, amit nem mondhatok el a többi elefántnak.

El ne áruld senkinek!

Az én titkom az, hogy utálok az agyaramat.

Ez a fejezet kizárólag az agyarról szól

Ha az olvasó esetleg nem lenne elefánt, akkor a következőket kell tudnia az agyarról.

Az agyar olyan, mint a fog. Valószínűleg az olvasónak is vannak fogai, hacsak nem hangyász, teknős vagy giliszta. A rendes elefántfog lapos, nem hegyes, és kiválóan alkalmas arra, hogy addig rágjuk vele a fűvet, amíg az szép pépessé nem válik. Életünk során hatszor váltunk fogat, gondolom azért, mert olyan sokat használjuk őket.

De a fogunkra senki sem kíváncsi. Egyedül az agyarainkkal törődik mindenki.

Kiváltképp az emberek.

Az agyar fehér, hegyes dolog, és úgy nyúlik ki a szánkából oldalt, mint valami nagy fog, amely elfelejtette abbahagyni a növekedést. Kemény, sima, és olyan ívben görbül, mint az újhoid. Sok hozzám hasonló, Afrikából származó elefántnak nő agyara. A fiúknak és a lányoknak is.

És mindenfélére használjuk. Segít az evésben, az ásásban, a játékban és néha még a harcban is. Az agyar annyira

fontos, hogy amikor kinő, az elefántok különleges szertartást rendeznek, hogy megünnepeljék a nagy alkalmat.

Az elefántok minden alkalmat megragadnak, ami okot ad a bulizásra.

Akello néni szerint az agyar a felnőtté válás jele. Azt mondja, a szertartás egyfajta tisztelgés a nagy esemény előtt.

Az agyarnapomon beszédet kell mondanom a többi elefánt előtt.

Olyan, mint egy születésnap buli, csak nincs benne semmi élvezet.

Tiltakozás

A felnőttek azért nem engedtek be a tóba, mert ideje volt gyakorolnom a szertartásra. De az agyarnapom csak két teljes nap múlva lesz, ezért nem értem, miért ne dagonyázhattam volna még öt percig.

Különösen, amikor a tó iszapja ebben az évszakban kifejezetten jó ragacsos.

Na mindegy. Elbújtam ez a fa mögé, mert nem akarok gyakorolni. Ha esetleg tudni szeretnétek.

Nem duzzogok. Hanem tiltakozom.

Sajnos, ha az ember elefánt, akkor elég nehéz teljesen elrejtőznie. Még egy kiselefánt is nagy egy bogárhoz, egy mókushoz vagy egy gyerekhez képest.

Bújócskázás

Tegnap is megpróbáltam elbújni egy fa mögé, amikor T. J., a park egyik állatorvosa meg akarta nézni az agyaramat.

Elég gyorsan megtalált.

Jobb rejtékhelyekre lesz szükségem.

Miért?

Akello néni erre tart. A mi kis csordánkban hat elefánt van, és Akello néni a mátriárka, ami azt jelenti, hogy ő a családfő. Az elefántmátriárka egy személyben tanár, tanácsadó, megmentő, és kiabál, segít, bökdös, vezet.

Remélem, nem haragszik rám. Tényleg igyekszem szót fogadni a felnőtteknek, de időnként a fülem rosszkodik.

Akello néni szerint egyszer majd kinövök ebből.

Akello néni sokat sóhajtozik.

Laheli néni, aki egy közeli fa törzsén vakargatta a hátát, hozzám kocog, és megpaskol az ormányával.

Laheli a legfiatalabb néni, és majdnem annyira szereti a sarrat, mint én. Emellett szeret hopp-hoppát! játszani, ami azt jelenti, hogy valakire vizet spriccelünk az ormányunkból, és azt kiáltjuk: „Hopp!”, mire a másik fél kétszer annyi vizet spriccel ránk, és azt kiáltja: „Hoppá!”. De csak akkor, ha játszani akar, mert egyébként ez nem oké viselkedés.

Szörnyen sok minden nem oké viselkedés. Valakinek tényleg kellene már egy listát készítenie.

Szeretném, ha csak egyetlen napig én fektethetném le az összes szabályt. Jó lenne például, hogy: „Addig játssz a sárban, ameddig csak akarsz, még akkor is, ha rég elmúlt a lefekvés ideje!”.

– Tudod ugye, hogy Akello látja, hogy a fa mögött állsz, Agyarka? – kérdi Laheli néni.

– Nem akarom gyakorolni a beszédemet! És nem is akarom megünnepelni az agyarnapot! És kérem szépen, ne hívj Agyarkának!

Laheli néni erre félrebillenti a fejét, és úgy néz rám. A jobb szeme aranyszínű, nagy, és mindig mosolygós. A bal szeme fehér, mint a tej, és nem lát vele. Régebben egy útmenti állatkertben élt, és egy férfi kiszúrta a szemét egy bottal.

– De az agyarnap nagy esemény! – mondja.

Lehajtja a fejét, hogy láthassam, milyen nagyszerű agyara van. Szinte ragyog a napfényben, és a hegye egy icipicit megcsavarodik, ami kifejezetten mutató.

– Egyszerűen nem érdekel – felelem.

– Azért, mert még mindig fáj a növéstől? – kérdezi. –
Hidd el nekem, az hamar elmúlik.

– Már nem fáj. Nem ezért nincs kedvem ünnepelni.

Laheli néni arckifejezéséből látom, hogy nem érti, mi bajom.

Szeretném megmagyarázni, de még én sem értem saját magam.

Jó tanács

Amikor kétéves korunk körül elkezd nőni az agyarunk, az fájdalmas dolog.

Mint valami világméretű fogfájás.

Amikor az agyaram bújni kezdett, a csorda öt nénije rengeteg tanáccsal látott el.

Masika néni azt mondta:

– Dörzsöld a fájó pontokat egy mohás fatörzshöz, miközben lassan ötvenháromig számolsz!

Laheli néni azt javasolta:

– Dugd a fejed jéghideg vízbe, és fújj aprócska buborékokat!

Elodie néni megint más tanácsolt:

– Egyél meg egy savanyú almát, amelyben legalább két kukac van!

Zaina néni azt mondta:

– Szundikálj a napon, csak az a lényeg, hogy ne horkolj!

Végül Akello néni is adott tanácsot.

Rám nézett, és csak ennyit mondott:

– Ne is törődj vele!

Kíváncsi vagyok, neked mennyi ideig sikerülne nem törődni vele, ha két hatalmas, hegyes fog kezdene kibújni az arcodból.

Szerencsés

Nagyon szeretem a néniket. Pedig néha parancsolgatnak, van úgy, hogy mogorvák, és általában furcsa tanácsokat adnak.

Szerencsémre van két bácsim is.

Ivan bácsikám, a gorilla.

És Bob bácsikám, a kutya.

Van úgy, hogy egy család egész bonyolult.

A másik bonyolultság

Kisbaba koromban anyukám is volt. Gondolom, ez a legtöbb kicsinyre igaz.

Nincs sok emlékem róla.

Az anyukámmal nem volt sok szerencsém.

A legjobb

Nem is tudom, mi lett volna velem Ivan bácsi és Bob bácsi nélkül.

Ők ketten és Stella néni, egy öreg elefánt, örökre megváltoztatták az életemet. Különösen Stella néni, aki pont akkor szeretett engem, amikor a legnagyobb szükségem volt rá.

Mi négyen már nagyon rég ismerjük egymást, a 8-as kijáratnál álló Nagy Csúcs Bevásárlóközpont és Játékterem nevű helyen ismerkedtünk meg.

Stella néni és én egy ketrecen osztoztunk. Ivan bácsi és Bob bácsi egy másikon. (Igaz, Bob bácsi kedvére jöhetett-mehetett, mégis minden éjjel Ivan bácsi nagy, meleg pocakján aludt.)

Ha bárki kíváncsi rá, hogy élvezetes-e egy bevásárlóközpontban álló ketrecben élni, a válasz: nem.

Elveszett

A bevásárlóközpontos időkben sajnos elvesztettük Stella nénit.

Ivan bácsi inkább úgy szereti mondani, hogy: „elhunyt”.

Bob bácsi meg csak annyit mond, hogy: „meghalt”.

De én mindig úgy mondom, hogy elvesztettük. Mert én így érzem. Olyan, mintha csak jó sokáig kellene keresnem, és újra megtalálnám.

Nagyon hiányzik. A hiánya néha úgy fáj, mintha ezer új agyaram akarna kinőni egyszerre.

A park

Már nem a bevásárlóközpontban lakunk.

Ahol Ivan bácsi és én most élünk, az egy hosszú nevű hely. Vadvilág Állatkert és Vadaspark. De mindenki csak parknak hívja, mert egyébként túl hosszú végigmondani.

Én az Elefántkaland nevű területen élek. Ivan bácsi a Gorillavilágban. Közvetlen szomszédok vagyunk.

Aztán más állatoknak is vannak még területei. Kerítések, falak, tavak és ösvények választják el őket egymástól. Így senki sem eszik meg senkit.

Bob bácsi a közelben lakik, egy házban, néhány saroknyira tőlünk. Barátnőnkkel, Juliával, az ő szüleivel, valamint Bob nővérével, Boss-szal és unokaöccsével, Rowdyval osztoznak a házon. Továbbá lakik ott még két tengerimalac, Minnie és Moo.

Mielőtt a parkba költöztem, a bevásárlóközpontban laktam. De Afrikában születtem.

Sok otthonom volt már. Sok nevet is kaptam.

Ivan bácsi sokszor mondogatja, hogy amilyen kicsi elefánt vagyok, olyan sokat utaztam már. Ilyenkor Bob bácsi azt mondja:

– Szerencse, hogy mindig magaddal hordod a trombitádat, legalább nem unatkozol, Ruby.

Bob bácsi vicces fickó.

